

זמני שבת קודש

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	
17:39	17:15	16:16	תל אביב
17:44	17:19	16:14	ירושלים
17:37	17:13	16:13	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה המוסדות

לאהוב חסד

אדם צריך לשאוף לא רק לעשות חסד עם הזולת אלא לאהוב ולרדוף חסד

מעלת החסד

פרשת השבוע שלנו מתארת באריכות ובפרוטרוט את השתלשלות נישואי יצחק אבינו ורבקה אימנו. בדברי חכמינו אנו מוצאים גילויים מרעישים על ניסים ונפלאות רבים שהיו מנת חלקם של רבקה ואליעזר באותו היום, וכולם נלמדים מפסוק אחד או מילה אחת. ובמה התורה מאריכה לתאר ולבאר? אלו שלבים מיטיבה התורה לפרט ולהסביר? – את מעשי החסד של רבקה, את פעולותיה להשקות את אליעזר ואת הגמלים!

כי החסד – יותר מכל נס מופלא ככל שיהיה – הוא העומד בסיס היותנו לעם ולאומה, הוא חלק בלתי נפרד ממהותו של יהודי. הרצון להיטיב עם הזולת, התשוקה לעסוק בחסד, רוח ההתנדבות המופלאה השוררת בכל שדרות העם היהודי – אין דומה להם ואין כמותם באף אומה אחרת. החסד הוא התו היפה והמרגש ביותר בנגינת הנשמה היהודית, והוא שמשפיע עליה ועל כלונו שפע חסד ורחמים משמים.

בשבת הזו, בה אנו קוראים על מידת החסד המופלאה של רבקה אימנו, זה הזמן להתבונן ולהרהר כיצד נוכל להוסיף מעשי חסד נאצלים, כיצד נוכל לסייע ליהודים אחרים, מה בכוחותינו ובכישורינו נוכל לעשות כדי להיטיב עם הזולת. יש מאיתנו המתאימים להתנדב באחד מארגוני החסד הנפוצים, יש היכולים לסייע למשפחות נזקקות. אחרים – בכוחם להכין כוס תה לחבר או לסייע בסידור טכני.

כן, כולנו יכולים לעשות חסד, כולנו יכולים לפתוח לעצמנו שערי רחמים משמים. נכון, עשיית חסד דורשת מאמץ והתמסרות, אך היא כדאית במיוחד: כי ככל שעושים יותר חסד – כך זוכים ליותר חסד שמימי. ככל שאנו מרחמים על הזולת ומסייעים לו – כך מרחמים עלינו מן השמים ומסייעים לנו. ככל שאנו מיטיבים עם הזולת – כך זוכים אנחנו לראות עין בעין כי ה' יתברך מיטיב עימנו, משפר את חיינו ומעניק לנו מטובו שפע טובה וברכה!

(הרב אשר קובלסקי)

מוסר, לעולם לא יהיה חור, להתמיד במוסר, להתמיד בשיעורים, ההתמדה היא שוברת יצרים הרגלים ותאווות רעות. "משכנה לבית המדרש" עד ש"אם אבן הוא נימוח אם ברזל הוא מתפוצץ".

בית המדרש הוא סם המוות של יצה"ר. ודוד המלך ע"ה אמר "שמחתי באומרים לי בית ה' נלך", למה? כי במקום זה נכנס אדם אחד ויוצא אדם אחר, עולה ומתעלה!

וכמו שאמרו חז"ל, אדם נכנס לחנות של בושם אפילו לא קנה בושם ריח טוב לוקח איתו. אדם נכנס לבית מדרש מקום השראת שכינה, רוצה או לא רוצה יש עליו רושם על הנשמה, בקבלה זה נקרא "רשימו".

כמה צריכים אנחנו לשמוח "ברוך אלוהינו שבראנו לכבודו וכו' ונתן לנו תורת אמת", תורה שמלמדת אותנו איך להתנהג, איך לא ליקום ולא ליטור, איך לעשות חסד, לא להיות כחיות שברחוב. רק בתורה יש מושגים, תורה הקדושה!

רבקה אימנו עושה חסד עם אליעזר ועבד אברהם על ידי הבאר. אליעזר לא אמר אלך לבתי אדפוק בדתות אבקש מעט מים, הרבה גויים גם עושים חסד, אליעזר רצה ליצחק אשה שאוהבת חסד כאברהם אבינו שאוהב חסד. לכן על באר המים הוא עומד עם עשרה עבדים, והוא יבקש מהנערה מים ואם היא תגידי שזה אדוני וגם גמליך אשקה אותה הוא וסימן שהיא אוהבת חסד!! מה היתה נערה גויה אומרת לו? אתה לא מתבייש? אתה גיבור ועשרה עבדים עימך, ואתם על באר המים – אין אחד שיכול למלאת מים? אבל מי שאוהב חסד ושמח לעשות חסד, לא אומר את זה, הוא לא מחפש תירוצים. והיא אומרת "שתה וגם גמליך אשקה" ו"ותמהר" ו"ותרץ עוד" ותשאב לכל גמליו. לאהוב חסד! מרן הסטייפלר זצ"ל היה מורה לבעלי רכבים שיקחו איתם אנשים בדרך "טרמפ", הרי מכל מצוה נברא מלאך, והמלאך הזה ישמור אתכם מתאונות דרכים! "כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך". יש אנשים שאומרים לעצמם האוטו שלי חדש ונקי ולא אלכלך אותו. יהודי צריך לרדוף חסד! כה עשו אבותינו, כה עשו אמותינו. שבת שלום!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

ה ורה הקדושה מצוה אותנו לא תקום ולא תטור את בני עמך, ואהבת לרעך כמוך אני ה'. מה ההבדל בין "לא תקום" ל"לא תטור"? משל לראובן שביקש משמעון גרזן, שמעון מסרב, לאחר זמן בא שמעון ומבקש מראובן פטיש, אומר ראובן לשמעון לא אתן לך, כשהיית צריך גרזן לא נתת לי גם אני לא אתן לך. זוהי נקמה. ומהי נטירה? אם ראובן אומר לשמעון אתן לך את הפטיש אינני כמוך שלא נתת לי גרזן. גם זה אסור "לא תטור" אל תשמור טינה לחברך בלב! "תטור" כמו "נטורי קרתא" – שומרי העיר. רואים אנחנו מה המושגים של תורה, ברחוב יגידו מה אתה פראירי שלוז? זה מושגים של רחוב, מושגים של גויים, לא מושגים של יהודים. "בנים אתם לה' אלוהיכם" – ועבד מלך מלך כ"ש בן מלך, וכל שכן בן מלך מלכי המלכים. בן מלך מייצג את המלך בנכבדות, בהנהגותיו ובדיבוריו. אומר הקב"ה אתה בן מלך, לכן לא תתגודדו וגו' יהודי מתנהג אחרת, מרבה שלום, מרבה חסד.

אין ברחוב כלים לתקן את המידות הרעות, חילוני שהוא כעסן בכל יום נעשה יותר כעסן, יותר קנאי, יותר גאוותן, עד הקבר נעשה יותר ויותר מושחת במידותיו. תראו לי חילוני אחד שהיה גאוותן ונהיה עניו, תאווותן ונהיה טהור מתאווותיו, כעסן שנעשה סבלן. אין דברים כאלה, כי אין להם כלים לתיקון המידות. רק לתורה הק' יש בית המדרש, ההופך את האדם מרע לטוב, מפרא - לאדם. מקום אחד יש בעולם, שהקב"ה אומר ששם מנצחים את היצר "אמר להם הקב"ה לישראל, בראתי יצר הרע באדם", אכן, אך "בראתי לו תורה תבלין" נתתי תרופה ליצר הרע "אם פגע בך מנוול זה משכנה לבית המדרש אם אבן הוא נימוח אם ברזל הוא מתפוצץ שנא' "הלא כה דברי נאום ה' וכפטיש יפוצץ סלע", התורה היא אש, שורפת הכל. אתה בא לבית המדרש, צריך לדעת שאתה בא לבית חרושת לבני אדם, נכנס זכוכית ועם הזמן אתה נעשה יהלום.

וכמו שאמרנו על לימודו של רבי עקיבא מהאבן והבאר, השינוי לא נעשה ברגע, אלא עוד טיפה ועוד טיפה, השינוי איננו ניכר מיד, אבל לאט לאט הוא חורץ בלב חריץ שנעשה חור שנעשה בור עד שנעשה באר נובעת של תורה ומעשים טובים. אם אין התמדה במוסר אין תוצאות, אם פעם בחודש אתה לומד

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגילת בית חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש זכות של אלפי עלונים להצלחה, לרפואה, לזש"ק או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב צבי נקר

המרבחה לא יחסיר

ושוב בקולו המתכתי: "כאן יש שלט סגור חמש, כולם הולך בבית, דלת כבר סגורה, יש באים מחר".

ליבו של הרב מ. צנח בקירבו. "עזרי מעם השם עושה שמים וארץ", איתך אני יכול לדבר, מתפלל הרב מ. להשי"ת, אנא הושיע נא, עשה למען תינוקות של בית רבן. וכך הוא פוסע לאיטו לעבר היציאה, ממש לפני שיוצא מהפרוזדור הארוך רואה הרב מ. עובד מן המשרד יוצא מדלת אחורית וניגש לתיבת ה'אל-תור' להוציא את המעטפות שהצטברו שם במשך היום. במחשבה של 'מה אפשר להפסיד?' ניגש אליו הרב מ. ומראה לו את המסמכים בשאלה כיצד ניתן למלא אותם והאם אפשר לצרף אותם לערימה שלו. הפקיד מעיין במסמכים ומבקש מהרב מ. להמתין רגע תוך שהוא נבלע בדלת ממנה יצא ומותיר את מ. תווה ונבוך. לאחר חמש דקות חוזר הפקיד עם ערימת הניירות, מכון את מ. במילוי הטפסים במדויק, מה לצרף ואיך, לוקח שוב את הטפסים ונעלם בלי לומר מילה.

הפעם הרב מ. כבר מתחיל למלמל 'מזמור לתודה', עודו עומד ומתפלל, יוצא אליו הפקיד עם תיקייה מסודרת וסגורה, ומפטיר לעברו: "הכל כאן חתום ומוכן, רק שתדע שלמעלה באולם קבלת הקהל יושבים עוד אלו שנכנסו בשעה שתיים ואיני יודע אם בכלל יטופלו היום". אמר ונעלם לו בדלת האחורית.

"רק שתדע שלמעלה יש אולם מיוחד לקבל קהל עם שעות פתיחה מיוחדות ללומדי התורה, ובפרט למלמדי תינוקות של בית רבן", קרא אחריו הרב מ. ונעלם אף הוא מעבר לפרוזדור.

בפניך את הדלת, כי הרי קבלת הקהל נמשכת שם עד השעה שבע בערב לקהל שנכנס לפני שעת הסגירה". מלימוד תורה אפשר רק להרוויח-סיכמו הרב המנהל והרב מ. ביחד, ופטרו את העניין לשלום.

סיום יום הלימודים, השעה ארבע וארבעים, והרב מ. יוצא מהחידה, עולה מיד על רכבו ויוצא לדרך. מחשבותיו מתרוצצות במוחו, מה וכיצד יפול דבר מה שבטוח, שגם אם לא אצליח להגיע, כך זה רצון השי"ת ולטובתי, שהרי לא יתכן שאפסיד בגלל לימוד תורה עם הילדים.

השעה ארבע חמישים וחמש והרב מ. מוצא עצמו ממש סמוך לחניון שלמרבחה הפלא היה פתוח, אך כעת, המשימה הקשה של מציאת חניה 'טרם יקראו ואני אענה', הוא שומע קול פנימי האומר לו: 'אתה שימחת את שלי אף אני אשמח את שלך', ובאותו רגע ממש את מי הוא רואה? הר"מ של המכינה יוצא בדיוק עכשיו מהבנין וניגש אל רכבו שחונה ממש כאן.

החניות מתחלפות במהירות תוך כדי שהרב מ. אף מקבל הסבר מהיר כיצד להגיע ליעדו בתוך הבנין המפותל מבלי לאבד זמן יקר. הרב מ. ממנה בנפתולי המדרגות, הכניסות והמעליות, תוך שהוא מביט בדרך ובשעון חליפות. השעה חמש כבר נראית על מסך השעון, מה שאומר שלפי המענה הקולי הדלת כבר סגורה. על אף קפיצת הדרך והחניה הזריזה.

רק נס של המסמך הישן יכול לפתוח את הדלת. 'נו מהר, עוד פרוזדור אחד', הנה המקום: משרד הפנים אולם קבלת קהל, השעה חמש ודקה והדלת סגורה. עשרות האנשים שעומדים כמוהו לפני הדלת הסגורה מנפנפים לשומר עם מסמכים שונים בהם מופיעה בפירוש השעה חמש וחצי כשעת הסגירה, אך השומר המור הסבר עונה שוב

יום שני בשבוע. השעה אחת בצהריים במשרד הפנים בחיפה. "סבלנות", זו המילה הנשמעת בכל רגע בו מישוהו אחר מתפרץ כשסבלנותו כבר פקעה. התור משום מה נראה רק כמתארך יותר ויותר. באותו זמן יושב בחדר המלמדים בת"ת 'תורת חיים' ברכסים, בהפסקת הצהריים, הרב מ. שצריך להסדיר ענין דחוף מאוד במשרד הפנים, אך בראש סדרי העדיפויות עומדים ילדי החידר ולימוד תורתם, וכל יתר סידורי החיים מוצאים את זמנם מעבר לשעות החידה. וכעת, מצלצל הרב מ. לברר את שעות קבלת הקהל במשרד הפנים. המענה הקולי אישר כי אכן היום, יום שני, יש קבלת קהל עד השעה חמש.

את החישוב עושה הרב מ. במהירות: נסיעה של כעשרים דקות, חיפוש חניה לפחות עשר דקות, כניסה לבניין המסובך והגדול, והגעה עד הפתח-כחמש עד עשר דקות נוספות, וצריך להגיע לפחות עשר דקות לפני שעת הסגירה, כדי שלא להישאר בחוץ. אם כן, אין ברירה, ואני אאלץ לצאת מהחידר בשעה ארבע, שזה אומר ארבעים דקות לפני סיום השיעור האחרון, כך חשב. עגנת תונה כיסתה את פניו כשחשב לעצמו, האם ארבעים דקות הפסד של לימוד תורה עם תינוקות של בית רבן שווים את הענין הדחוף אותו אני צריך לסדר? בצעד נמרץ קם ופנה לחדר המנהל. "תשועה ברוב יועץ", אל תקרא "ברוב" אלא "ברב"- אלך ואתייעץ עם המנהל.

כשהבין המנהל את עוצמתן של דקות יקרות של תורתם של תינוקות של בית רבן, חשב על הענין, ותוך כדי מחשבה החל לנבור בניירותיו, תוך שהוא שולף מסמך, מעיין בו, וקופץ בשמחה: "הנה, כתוב כאן בפירושו: 'שעות קבלת קהל בימי שני עד השעה חמש וחצי'". המנהל קם בזריזות, צילם את המסמך ונתן לו "ליתר ביטחון אם הדלת תהיה כבר סגורה תראה לשומר את שעות הפתיחה, ובזכות לימוד התורה הוא בוודאי יוותר לך ויפתח

"עשרות האנשים שעומדים כמוהו לפני הדלת הסגורה מנפנפים לשומר עם מסמכים שונים..."

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר נכנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריתכם? הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

**חייגו עכשיו:
03-570-12-12**

*ההפצה הינה במחיר סמלי

שלום בית או כיבוד הורים?

שאלה: אבא שמבקש מבנו שיבוא עם משפחתו לבקר אותו, ולא נח לאשתו של הבן בבית חמיה, והדבר גורם להפרעה בשלום הבית, האם עדיין יש לו חיוב של מצות כבוד אב ואם?

מצות כיבוד אב ואם כשצריך להוציא מכספו; חכמינו זכרונם בברכה הסתפקו, מכסף של מי חייב הבן להאכיל ולהשקות ולכבד את אביו בשאר מיני כבוד, יש חכם שאמר, אפילו משל הבן. ויש חכם אחר שאמר, דוקא מכסף של האב, והכריעו חכמים כאותו חכם שאמר, שדוקא משל אב חייב. (קידושין לא:), וכן פסקו הראשונים.

וכן פסק מרן בשלחן ערוך (ס' רמ סעיף ס"ה), זה שמאכילו ומשקהו משל אב ואם, אם יש לו. ואם אין לאב ויש לבן כופין אותו, [מדין צדקה, שאביו ואמו קודמים לכולם אם אין להם], וזו אביו כפי מה שהוא יכול. ואם אין לבן, אינו חייב לחזור על הפתחים להאכיל את אביו. וכו', אבל חייב לכבדו בגופו אף על פי שמתוך כך בטל ממלאכתו ויצטרך לחזור על הפתחים, ודוקא שיש לבן מזון לאותו יום, אבל אם אין לו, לא מחויב לבטל ממלאכתו ולחזור על הפתחים.

דרשו רבותינו, (דברים טו, ד), אפס, כי לא יהיה בך אביון. (לא תביא עצמך לידי עניות). שלך קודם לשל כל אדם. (בבא מציעא ל:). הרמ"א (רבינו משה איסרלש) הביא כן להלכה בהלכות צדקה (ס' רנא ס"ד בהגהה), פרנסת עצמו קודמת לכל אדם, ואינו חייב לתת צדקה עד שיהיה לו פרנסתו, ואחר כך יקדים פרנסת אביו ואמו אם הם עניים וכו'.

ועל פי זה כתב האור החיים הקדוש (בספרו ראשון לציון. ס' רמ סק"ה), שמה שאמרו שחייב אדם לכבד את אביו אף שעל ידי כך יבטל ממלאכתו, היינו דוקא כשיש לבן מלאכה קבועה שיכול להרויח בה כדי מזונו מידי יום ביומו, אבל אם לפעמים יש לו מלאכה להשתכר ולפעמים לא, נראה שגם ביש לו מזון לאותו היום ונודמנה לו מלאכה להרויח בה, אינו חייב ליבטל כדי לכבדו בגופו, עד שיהיה לו מזון לשלשים יום.

ולפיכך כתבו אחרוני זמנינו, שאם יש חשש שיפוטרי מעבודתו הקבועה ויצטרך לחזור על הפתחים מכח מה שצויה אותו אביו לעשות, שאינו חייב בכיבוד אב.

מצות כיבוד אב ואם במקום צער של גוף ונפש ונגד עבירה: כתב אחד מהראשונים ללמוד מהנזכר לעיל, שאם הבן פטור מחסרון כיס שלו, כל שכן שפטור בדבר שמצער את גופו ונפשו בצער שיש לו חסרון הניכר כגון שצויה לבנו או בתו לא להתחתן עם מי שהם חפצים להתחתן וכו"ב, ועוד שבכמה מקומות חשו חכמים לחבב אשה לבעלה.

וכתב אחד מן הראשונים, אם האב מצווה על בנו שלא ידבר עם פלוני ולא ימחול לו על מה שעשה לו עד זמן קצוב, שאם הבן רוצה להשלים שאין לחוש לצואת אביו, מפני שאסור לשנא שום יהודי. ולכאורה גם אצלנו יכול לבוא לידי מריבה וקטטה, ובפרט בשלום בית, שגודל שלום שבין איש לאשתו, שהרי אמרה תורה שמו של הקדוש ברוך הוא שנכתב בקדושה, ימחה על המים. (חולין קמא.)

וכתבו אחרוני זמנינו, מכל מקום יש להשתדל לדבר עם אשתו שכל מצות עשה יש להשתדל עד כמה שידו מגעת לקיים המצוה. וחייב גמור מוטל על הבן, אם הדבר אפשרי, להשתדל בכל עוז ולצמצם את כל כוחותיו לדבר על לב אשתו להשכין שלום ביניהם, ולהסיר מעליה כעסה, ולרצותה שתניחו לכבד את הוריו.

אמנם אם אשתו מסיתה אותו לריב עם הוריו, והוא ירא ה' וחפץ בחיים לחיי העולם הבא, לא ישמע לה להתקוטט עמם, ואדרבה אם רואה שאשתו מחציפה פנים כנגד אמו או אביו, ראוי לו להעיר לה שתנהג עמהם בדרך ארץ, אבל בינו לבניה יפייסנה בשביל שלום בית.

להלכה: אם קיום מצות כיבוד אב ואם גורמת למתיחות בינו לבין אשתו, והדבר גורם להפרעה בשלום בית, פטור מלקיים המצוה, כשאי אפשר לו לקיימה על ידי שליח. ומכל מקום ירבה בדברים עם אשתו בחשיבות קיום מצות כיבוד אב ואם, ויפציר בה ויפייסנה שתסכים שיקיים מצוה יקרה זו. וישתדל שלא להגיע לבית הוריו יחד עם אשתו, אך הוא עצמו יבקר אצלם להפיס את דעתם. (ילקוט יוסף כיבוד אב ואם פ"ט סעיף מג). ועדיף להתייעץ עם חכם בעניינים חמורים אלו.

אימון אישי הרב אהרן פרידמן

שיפוטיות מול אמפתיה (המשך)

הדברים נכונים גם באשר להורים כלפי ילדיהם הנשואים. כאשר הם משתפים אותנו בקשיים שלהם, ואפילו כאשר הם מבקשים לשמוע את חוות דעתנו, עלינו לשקול בפלס האם להתערב ולהביע דעה בהנהגת הבית שלהם. גם כשקורה משהו יוצא דופן ואנו מרגישים צורך להעיר את תשומת ליבם, לאחר שהפעלנו שיקול דעת ראוי אם בכלל להעיר, עלינו להיות זהירים בניסוח הדברים, שלא תהיה בהם פגיעה בהם או בבן הזוג.

יהיו אנשים שלא יסכימו עם הדברים ואולי אף יתקוממו לרעיון שעל ההורים להימנע מלהעיר לילדים נשואים, ולהפסיק להורות להם מה לעשות ואיך לנהוג בחיים. אולם הניסיון מוכיח שטוב בשבילם לתת בידיהם את השליטה על חייהם, ועליהם להחליט בעצמם במה שנוגע להם. אם לא הצלחנו לחנך אותם לנהוג בדרך הטובה בעינינו, הרי שזה מחדל שלנו. ביכולתנו לומר פרק תהלים ולהתפלל שה' יחון אותם בחכמה בינה ודעת, שישכילו לבחור במה שטוב ונכון בשבילם, אבל מצידנו נשמור על מרחק מסוים, ונכבד את זכותם לבנות את חייהם כפי הבנתם.

אין הכוונה שלעולם אסור להורים להביע דעה. לפעמים אין ברירה. אלא שעלינו לשקול היטב האם זה אכן המצב, ובאיזו דרך יהיו דברינו נשמעים. עצה טובה: לחשב שני מהלכים קדימה. כלומר, אם אנו רוצים להעיר משהו, עלינו לקחת בחשבון מה נעשה במקרה שהם לא יקבלו את דעתנו ולא יסכימו למה שאנו מציעים להם, למרות כושר השכנוע שלנו. אם במקרה כזה לא נוכל לכבד את בחירתם, הרי שעדיף להימנע מהתערבות מלכתחילה. יש מקרים בהם מתאים בפשטות לשאול את הילד אם אפשר להעיר לו על משהו. אם הוא מסכים, אפשר להמשיך ובעדינות; אם לא, יש לכבד את סירובו.

המסתעף מזה: שכיח בקרב משפחות, שחלק מהילדים שייכים לחוג זה וחלק לחוג אחר השרוי במתח עם הראשון. טוב יעשה ראש משפחה שיקבע כי בבית שלו מקפידים לחיות בשלום ושלא להביע שיפוטיות כלפי חוגים אחרים - גם אם מעשיהם ודעותיהם לא תמיד מוצאים חן בעינינו. לא מדברים ולא מתווכחים על נושאים טעונים שעלולים להביא לפירוד לבבות. נקודה. כך נוכל להביא לכך שכל בני המשפחה ירגישו שמכבדים אותם. "איזהו מכובד, המכבד את הבריות" - כאשר נקפיד לכבד את האחרים, גם הם יקפידו לכבד אותנו, וכך יגברו בין כתלי הבית האהבה והאחוה, השלום והרעות.

לסיכום: היכולת להקשיב לדברי הזולת בלי לחוות דעה אם הוא צודק או טועה, ולגלות אמפתיה ויחס של כבוד לכל מה שהוא אומר ומביע, תגביר מאוד את הקירבה ואת האהבה בין אנשים. ואם הדברים נכונים באשר לקשר שלנו עם הסביבה החברתית, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר באנשי ביתנו ומשפחתנו. בדרך זו נוכל לחיות בשלום ובידידות עם כל אחד ואחד מהם, גם אם הוא חושב ומתנהג באופן שונה ממה שמקובל עלינו.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

אהבה אלוקית

על שום בריה. אדם שהוא בעל גדולה אמיתית - חפץ לרומם את השני ולא להקטין אותו. על הגאווה אמר הקב"ה 'שאין אני והוא יכולים לדור באותו עולם', ההפך ממעלת הענווה שבה הוא כביכול שוכן בלב האדם.

בשנאה - להבין שאנחנו חיים בהרמוניה. אין פה אחד נגד השני אלא אחד עם השני. דבר נוסף: לסלוח. שאני סולח אני בעצם מנקה את עצמי, ומבין שאותו אחד שמציק לי הוא כעין 'קאוצר' שנשלח אליי בהשגחה בשביל לאתגר אותי. בזכותו אני מכשיר את עצמי במידות טובות כמו סבלנות ועוד תכונות אלוקיות - ובכך מגיע לתכלית (להדבק בבורא דרך דבקות במידותיו - מה הוא רחום אף אתה).

שנפנים שהאדם הוא אלוקי ובעל כחות בלתי מוגבלים ובעזרת כח הרצון נוכל להתגבר ולהגיע לכל דבר, יהיה לנו קל לשבור את הטבע של השנאה, הגאווה ודומיו. ברגע שנצליח בכך נזכה למעלה של 'בעל הנס', כך כתב הרב וולבה: "לכל נס צריך שיהיה בעל הנס, שהאדם יאחז במדרגה של נס.. כשהאדם שולט כל על טבעיו שליטה מוחלטת, אז גם מתנהג הבורא עולם עמו בהנהגה שמעל הטבע".

במגילה מובא ששאלו את אחד החכמים במה הארכת ימים, ואמר: שלפני השנייה הייתי סולח למי שהכעיס אותי. במחקר שעשתה פרו' קנדיס פרט, הוכיחה שלרגשות שלנו יש בסיס ביוכימי, ושקונפליקטים רגשיים שאינם מטופלים כראוי נשארים כלואים בגוף, משבשים את פעילות התאים ובאים לידי ביטוי כמחלות גופניות. א"כ הרי לנו שהמחילה מרפאת לנו גם את הגוף!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן בקרו באתר ישיבת אור דוד

מהו העונש הכי גדול? שהאדם מבודד מכולם - כלא. מהי חווית החרדה הראשונה בעולם? - חרדת נטישה, שהילד מפחד שהוריו עזבו אותו ומרגיש שהוא לא נאהב.

הנשמה שלנו באה מאחדות - לכן העונש הכי גדול שלה הוא פירוד. הנשמה גם באה מאהבה ללא תנאי של הבורא ולכן הדבר שהכי ממלא אותנו הוא רגש האהבה.

במדרש מובא ש"אין ישראל נגאלים עד שיהיו אגודה אחת". העוצמה של האהבה והאחדות מסלקת את כל הסבל שלנו ומביאה לישועה כללית ופרטית. בספרי הקבלה מבואר שאם קבוצה אחת [כנישתא] תתאחד בשלום ובאהבה - יוכלו להביא את הגאולה [זוהר נח, עו, אהל ישרים סד] יתרה מכך - אפילו אדם אחד, אם יעשה עבודה פנימית כראוי - יוכל להביא את המשיח.

כותב הרב שמואלביץ "וכשם שהמאמין בזולתו נותן לו כח בביטחונו בו, כמו כן המאמין בעצמו הרי הוא מחדיר בקרבו כוחות בלתי מוגבלים לפעול פעולות אשר הן למעלה מכח אנושי. עוד אמר: שהאמונה בנפשו של האדם לא רק שתתן כח בהנהגה של מעלה להשפיע על האדם עצמו שפע, אלא האמונה בנפשו של האדם תשפיע אפילו על גורלו של האחר על בלי גבול!". הבורא העניק נשמה נצחית ובלתי מוגבלת לכל אחד מאתנו. ובכוחה לשנות את האדם עצמו ואת העולם כולו. הכל תלוי במידת הרצון שלנו, כמו שכותב הגר"א: שכל דבר שלב האדם מתאוה ומגמת נפשו אליה - אותו הדבר מתקיים. העבודה מחולקת ל-2: סור מרע ועשה טוב.

מיסודות הסור מרע האדם צריך להתרחק מגאווה ומשנאה. בגאווה - להבין שאנחנו לא בתחרות ואין פה אחד שטוב יותר מהשני אלא כולנו משלימים אחד את השני ב'פאזל' הגדול של הבריאה, ולכן אסור להתגאות

הוצעה לטעום טעם של שבת אמיתית?

ישיבת אור דוד מזמינה אתכם להצטרף לשבת מלאה רוחניות עם הרה"ג דניאל זר שליט"א ובחורי הישיבה

קריאת תהילים

חדרים מפוארים

אוכל כיף המלך

תפילות מרוממות

להזמין מקום לשבת הקרובה ניתן למלא את הטופס באתר הישיבה או להתקשר למשרדי הישיבה

03-5701212